

Behandlingen af Invalideloven bestemt udtalte mig for Nedsættelsen af et Udvalg i en Sag af den omhandlede Betskaffenhed, saaledes gjør jeg det Samme i nærværende Sag. Jeg kan ligesaalidt som Landstingsmand gjør mig fortrølig med den Tanke at fremme en Sag før end den er moden til at blive at fremmet, som jeg paa den anden Side kan bringe det i Harmoni med Landstingets Stilling ligeoverfor Folket, at fremme en Sag paa en anden Maade end dens Natur og Betskaffenhed tilsiger, blot af den Grund, at den har været saalænge i det andet Thing, at vi ikke faae den før i de sidste Dage før vi skulle stilles fra hinanden. Man maa iøvrigt ved nærværende Lov lægge vel Mærke til, at ligesom den, som berørt af Finantsministeren, er gunstig for Enterne, saaledes er den ugunstig for en stor Deel Embedsmænd, naar man sammenligner den med de tidligere bestaaende Forhold. Jeg er overbevist om, at Manges Blik med Bekymring er rettede paa denne Lov; jeg antager det for rimelig, at vi flere Steder ville komme til et Resultat, der paa mange Maader vil vække Misfornøielse; men, naar vi have taget os tilstrækkelig Tid til at veie Alt med Hensyn til Loven, og derefter ere komne til moden Overbeviisning, saa kunne vi forsvare hvad vi have gjort. Have vi derimod ikke gjort dette, saa veed jeg i Sandhed ikke, hvorledes jeg som Medlem af Landstinget vil kunne møde, hvad der kunde fremføres mod denne Lov, der saa dybt griber ind i saa Manges Interessse. Jeg antager overhovedet, lat Pensionsloven er en Lov, der allermindest egner sig for en saadan cursorisk Behandling, da det i den gjælder om at opgjøre et Regnestykke, der kan hvile paa en heel forskjellig Forudsætning, og hvis Indflydelse er vanskelig at overse. Jeg mener, at det netop er en Lov, der i hoi Grad egner sig til grundig at behandles af et Udvalg, førend

den drøftes i den lovgivende Forsamlings Møder. — Hvad det foreliggende Lovforslag angaaer, da skal jeg ikke gaae videre ind paa dets Indhold, da jeg anseer det fra mit Standpunct nødvendigt, at det behandles af et Udvalg, førend jeg kan befatte mig med dets Detail; kun skal jeg i denne Henseende yttre, at den Scala, som er opstillet i Loven, og som gaaer ud paa at stille de ældre Embedsmænd i en i det Hele meget uheldig Stilling, ikke tiltaler mig, og at andre af de i Folkethinget opstillede Scalaer mere have fyldstgjort mig. Men, som sagt, det er en Gjenstand, som jeg ikke skal gaae ind paa, paa det Standpunct, hvorpaa denne Lov nu foreligger. Der er ogsaa, for at nævne et Exempel, en Bestemmelse i Lovudkastets 3die Paragraph, som jeg paa ingen Maade kan gaae ind paa. Det er den, om hvorledes der skulde forholds, naar et Embede inddrages, hvorledes den paagældende Embedsmand i dette Tilfælde skulde behandles, hvor det kommer an paa, om Regjeringen i Lobet af 5 Aar vil ansætte ham i et nyt Embede, og han, hvis dette ikke bliver Tilfældet, skal dimitteres med en ganske ubetydelig Pension, uagtet det ikke er hans Skyld, men den Omstændighed, at man inddrog Embedet, der foranledigede, at han kom ud af sin tidligere Virksomhed. Jeg nævner det kun som et Exempel paa, at jeg ikke, idetmindste som jeg nu seer Loven, troer, at denne Lov burde gaae gjennem Landstinget, saaledes som den foreligger. Og kommer man først til det Resultat, saa seer jeg ikke, hvorledes man kunde tilendebringe Forhandlingerne af denne Lov i de 8 Dage, der sandsynligvis kun ere tilbage, og hvori jeg antager, at Landstinget vil være samlet. Det Arbejde, som vil blive paabegyndt, dersom Thinget nedsætter et Udvalg, er i Sandhed heller ikke spildt.